

Nagyvárad 1913. május 19. – Budapest, 1951. április 20.

Szegény iparoscsalád egyetlen gyermekként nőtt fel, apja cipész és kőműves volt. A család a trianoni békeszerződés után költözött Berettyóújfaluba. Az elemi és a polgári iskolát Berettyóújfaluban, a gimnáziumot Karcagon és Kecskeméten végezte. Érettségi után, 1931-ben a debreceni Magyar Királyi Tisza István Tudományegyetem Orvostudományi Karára iratkozott be, ahol 1939-ben szerzett diplomát. 1940 októberétől, mint orvos a berettyóújfalui kórház belgyógyászatán dolgozott. 1932-ben az ugyancsak Berettyóújfaluban élő Kállai Gyula szervezte be az illegális kommunista pártba. Első pártmegbízatása szimpatizáncsoportok szervezése volt. Egyetemi éveit kezdetén bekapcsolódott a hivatalos ifjúsági egyesületek (Tisza István Kör, Csaba Bajtársi Egyesület) munkájába, és igyekezett társait megnyerni a progresszív gondolatoknak. 1936 tavaszán megbuktatták a Turul Szövetség egyetemi szervezetének vezetőségét, s őt választották az Egyetemi Kör titkárává. Vezetésével a kör 1936-ban az ún. debreceni diétán, majd 1937-ben, a Márciusi Front debreceni szervezetének egyetemi ifjaival együtt egyetemen országos igényű reformprogramot fogalmazott meg. A szervezet 1938-ban jelentkező Tovább című folyóiratának a szerkesztője. A folyóiratot két szám megjelenése után betiltották. A Márciusi Frontban és a Továbbnál tevékenykedő diákok ellen eljárást indítottak, a rektortól kapott szigorú megrovás miatt egyetemi tanulmányait csak késve tudta befejezni. Az illegális kommunista mozgalomban a második világháború alatt is tevékenykedett. A debreceni székhelyű VI. csendőrkerület 1942-ben kommunista szervezkedés miatt jelentést tett ellene. 1944 őszén, a front átvonulása után Bihar vármegye keleti fele Nagyvárad megyeszékhellyel együtt újra román fennhatóság alá került, a nyugati terület közigazgatásilag teljesen vezetés nélkül maradt. A megye demokratikus pártjai Berettyóújfalu székhellyel új közigazgatási központot szerveztek, őrre bízva a főispáni teendőket. 1944 decemberében Berettyóújfalu lakossága az Ideiglenes Nemzetgyűlésbe delegálta. 1944. december 23-ától az Ideiglenes Nemzeti Kormányban belügyminisztériumi politikai államtitkár lett; jelentős szerepe volt az államigazgatás megszervezésében és a földreform lebonyolításában. 1945. április 13-ától a Magyar Kommunista Párt Központi Vezetősége közigazgatási és közgazdasági osztályának lett a vezetője; pártközi alku részeként államtitkári megbízatásából 1945. július 15-én felmentették. Az MKP Központi Vezetősége Közigazgatási és Közgazdasági Osztály vezetőjeként folytatta munkáját. 1945. november 4-én a Hajdú és Bihar vármegyei választókerületben nemzetgyűlési illetve 1947. augusztus 31-én Csongrád és Csanád vármegyék listájáról országgyűlési képviselő volt. 1946. november 6-án az MKP nagy-szegedi pártbizottságának titkári posztjára került. Szegedi tevékenysége 1948 nyaráig tartott. Az MDP 1948 júniusában tartott egyesítő kongresszusán a KV póttagjává választották, majd a központi vezetőség 1949. szeptember 3-i ülésén rendes tagként kooptálták a testületbe. 1948. október 30-án adminisztratív államtitkárként visszatért a Belügyminisztériumba. Fő feladata a tanács törvény megalkotása, a tanácsok létrehozása volt. Az 1950. májusi KV-plénumon beválasztották az MDP Politikai Bizottságába. 1950. június 23-án ő lett a belügyminiszter. Az MDP PB 1951. április 19-én tartott ülésén szigorú bírálatban részesítette tevékenységét. A vád egyfelől az volt ellene, hogy az 1950. október 22-én tartott tanácsválasztásokon, több helyen volt horthysta tisztviselőt is beválasztottak a tanács apparátusba; hogy a belügyi dolgozók összetétele nem a kívánt

mértékben változott, és a Belügyminisztériumban folyó munka színvonala sem javult. Másfelől bűnéül rótták fel, hogy a Márciusi Front korábban már őrizetbe vett, illetve elítélt tagjaival szoros baráti kapcsolatban állott. Az ülés másnapján egész családjával együtt holtan találták. A kiadott hivatalos tájékoztató szerint öngyilkos lett, de előbb végzett a családjával is. Az események körülményei máig tisztázatlanok. Halálának nyilvánosságra hozatala előtt az MDP KV megfosztotta minden párttiszségétől, és visszavonta belügyminiszteri megbízatását. Hamvait politikai rehabilitálása után, 1957-ben díszhelyre temették.